

## Arrest

nr. 155 205 van 23 oktober 2015  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Haïtiaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BRAEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*Volgens uw verklaringen bezit u de Haïtiaanse nationaliteit en bent u op 23 mei 1989 geboren in Jacmel, Haïti. U bent een kunstenaar en woonde in Jacmel en Port-au-Prince. In 2006 werd u uitgenodigd voor een project in Parijs. Een criminele bende kreeg hier lucht van en na uw terugkeer uit Parijs werd u door hen afgeperst en fysiek aangevallen. Aangezien u deelnam aan projecten in het buitenland en u als kunstenaar in Haïti contacten onderhield met buitenlanders waren de criminelen er van overtuigd dat u rijk was. U diende hen voortdurend geld te geven anders zou u ontvoerd worden. In 2011 werd u door de organisatie "Bureau International Jeunesse" (BIJ) uitgenodigd voor het project "Haïti entre images et mots" in het Belgische Mons. Op 25 september 2011 kwam u in België aan en nam u deel aan het*

project. Hoewel u niet was afgereisd met het voornemen om asiel aan te vragen, kreeg u in België angst. Op 10 oktober 2011 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw (verlopen) paspoort, uw geboorteakte, een document van het Ministerie van Cultuur, belastingsfiches, een vliegticket van Air France, twee treintickets, uw contract met het BIJ en een folder van het project "Haïti entre images et mots". Verder legt u nog een medisch attest voor alsook enkele persartikelen over de algemene toestand in Haïti.

### **B. Motivering**

Er dient evenwel door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen aanbrengt om aan te tonen dat u in Haïti vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert. De door u ingeroepen vluchtmotieven betreffen immers gemeenrechtelijke feiten die geen verband houden met uw ras, uw religie, uw nationaliteit, uw toebehoren tot een sociale groep of uw politieke overtuiging. Zoals u zelf verklaart was de enige reden waarom u in Haïti gevisieerd werd door een criminele bende uw vermeende financiële welstand (CGVS, p. 3, 5). Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt die erop duiden dat u omwille van één van de in de Vluchtelingenconventie voorziene criteria bescherming ontzegd werd door de Haïtiaanse autoriteiten daar u zelfs nooit gepoogd hebt om de autoriteiten te contacteren (CGVS, p. 5, 6). Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen asielmotieven buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen.

Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen aanbrengt waaruit kan worden geconcludeerd dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zoals eerder werd vermeld heeft u nooit een poging ondernomen om de Haïtiaanse autoriteiten in te lichten over uw problemen. Uw verklaring dat u dit deed uit angst omdat de Haïtiaanse politie samenwerkt met criminele bendes blijft een blote bewering daar u geen elementen kunt aanbrengen waaruit blijkt dat dit in uw persoonlijke zaak daadwerkelijk het geval was (CGVS, p. 5, 6, 10). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt daarenboven dat, hoewel de Haïtiaanse politie inderdaad problemen kent van corruptie en inefficiëntie, de Haïtiaanse veiligheidsdiensten weldegelijk optreden tegen het bendegeweld. In ieder geval brengt u onvoldoende elementen aan waaruit kan worden geconcludeerd dat u geen beroep kon doen op de bescherming van de Haïtiaanse autoriteiten.

Verder moet er worden vastgesteld dat u geen enkel feitelijk begin van bewijs kunt voorleggen van uw voorgehouden problemen. U verwijst enkel naar de littekens op uw lichaam die u zou hebben opgelopen nadat u door de criminele bende werd geslagen. De bewijzen die u zou hebben gehad, nl. medische attesten van het ziekenhuis, werden volgens uw verklaringen vernield tijdens de aardbeving (CGVS, p. 6, 8, 9). Hoewel dit uiteraard mogelijk is, kan dit niet worden beschouwd als een afdoende verklaring voor het totaal gebrek aan bewijzen daar de aardbeving plaatsvond op 12 januari 2010 en uw problemen tot uw vertrek in september 2011 zouden hebben voortgeduurd. Bovendien kunt u wel enkele andere documenten die dateren van voor de aardbeving voorleggen, in casu uw geboorteakte en een document van het Ministerie van Cultuur. Uw verklaring dat u geen bewijzen kunt voorleggen omdat u niet van plan was om asiel aan te vragen, is evenmin afdoende daar u reeds in oktober 2011 asiel aanvraag en u bijgevolg over voldoende tijd beschikte om de nodige bewijzen te verkrijgen of een poging te ondernemen om bewijsmateriaal te verzamelen. Het door u voorgelegde medisch attest overtuigt evenmin. Dergelijk attest, dat dateert van 2013 en handelt over verwondingen die u zou hebben opgelopen in 2006, vermag niet een oorzakelijk verband aan te tonen tussen uw asielmotieven en deze verwondingen, zoals ook de dokter lijkt te stellen ("qui souhaite que je fasse un constat relevant d'anciennes cicatrices qui seraient consécutives à une agression à Haïti en 2006").

Uw verklaringen zijn daarenboven evenmin overtuigend te noemen. Zo zou u enkel na uw terugkeer uit Parijs in 2006 fysiek zijn aangevallen door de criminele bende. Nadien zou dit niet meer gebeurd zijn. Wel zou u voortdurend geld hebben moeten betalen aan de criminele bende (CGVS, p. 3, 4, 11). Wanneer u voor de laatste maal bezocht werd door de criminele bende kunt u al evenmin zeggen (CGVS, p. 6, 7, 8). Uw familieleden die nog steeds in Haïti wonen, zouden bovendien nooit problemen hebben gekend met de criminele bende (CGVS, p. 7). Of er andere Haïtiaanse artiesten zijn die soortgelijke problemen hebben gekend, weet u al evenmin (CGVS, p. 8, 10). U weet zelfs niet of uw collega-artiesten uit Haïti die eveneens deelnamen aan het project in België problemen kenden (CGVS, p. 11). U weet verder niet of er na uw vertrek uit Haïti nog iets gebeurd is dat erop zou wijzen dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade (CGVS, p. 8, 9). De vaststelling dat uw voorgehouden problemen reeds in 2006 begonnen zouden zijn en dat u desalniettemin nog tot september 2011 in Haïti verbleef, is evenmin een aanwijzing dat u een reëel risico loopt op ernstige schade (CGVS, p. 3, 9).

Tot slot dient er nog te worden gewezen op het feit dat u nooit van plan was om asiel aan te vragen in België en dat u enkel naar België kwam om deel te nemen aan het project "Haïti entre images et mots" (CGVS, p. 4, 5). Bovendien geeft u pas na confrontatie toe dat u via Guadeloupe en Frankrijk naar België reisde (CGVS, p.4, 5, 8). In combinatie met de vaststelling dat u enkel uw verlopen paspoort voorlegt en dat u het paspoort dat u gebruikte om naar België te reizen niet voorlegt, doet dit enige twijfels rijzen over de oprechtheid van uw asielaanvraag. Aangezien het paspoort nog in het bezit zou zijn van de organisatie BJJ zou u dit op eenvoudige wijze moeten kunnen bekomen en voorleggen aan de Belgische asielinstanties (CGVS, p. 6, 7).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laten het CGVS geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren. U komt op basis van uw verklaringen evenmin in aanmerking van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat uw aanvraag tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, dient tevens het volgende te worden opgemerkt. Het CGVS erkent dat de humanitaire situatie in Haïti ten gevolge de aardbeving van januari 2010 voor een groot deel van de bevolking schrijnend is. Er kan echter niet worden aangenomen dat in uw hoofde deze algemene situatie leidt tot een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 § 2 b van de Vreemdelingenwet. U stelt immers een artiest te zijn die tentoonstellingen organiseerde, deelnam aan wedstrijden, zich verdiepte in design, buitenlandse klanten had, veel werken verkocht in een aantal galerijen en af en toe naar het buitenland reisde (CGVS p.3-7). Rekening houdend met uw achtergrond en profiel én met het feit dat u zelf geen elementen aanhaalt die wijzen op een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Haïti, kan aldus niet besloten worden dat u in aanmerking zou komen voor de status van subsidiaire bescherming.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, reisweg en artistieke activiteiten maar bevatten geen gegevens waaruit kan worden geconcludeerd dat u een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De persartikelen spreken over geweld en een aantal moorden in Haïti, maar hebben geen betrekking op uw individuele situatie of asielrelaas.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 22 januari 2015 de schending aan van "artikel 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijk motiveringswet van 29 juli 1991, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Doordat in haar beslissing dd. 19 november 2013 het CGVS geen afdoende motivering aanreikt inzake de eigen motieven van verzoeker.

Terwijl artikel 62 het volgende bepaalt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed".

### Beoordeling

2.2. Voorop dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing uitgaat van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en niet van de Dienst Vreemdelingenzaken. Voorts wijst de Raad erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

#### Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker meent dat hij in Haïti *“een gegronde vrees voor zijn leven [heeft] aangezien hij nog steeds gevaar loopt door de bende die hem in het verleden al bedreigd, afgeperst en aangevallen heeft. De verzoeker meent dat hij zich niet tot de politie in zijn stad kan wenden omdat de bendeleden die hem aangevallen hebben banden hebben met de politie. Bovendien kan hij ook niet vertrouwen op de Haïtiaanse overheid omdat hij vreest voor vervolging voor het door hem geuite standpunt over de armoede en corruptie in het land”*. Verzoeker bevestigt aldus zijn asielrelaas maar gaat niet in op de vaststelling van de commissaris-generaal dat asielmotieven geen nexus hebben met de vluchtelingenconventie. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Daargelaten de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen, verduidelijkt hij niet dat deze een vervolging uitmaken die ingegeven is door één van de vijf redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. De commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht dat de feiten van gemeenrechtelijke aard zijn en geen vluchtelingrechtelijke vervolging wordt aangetoond.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden gelnzake de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet

#### Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5. Waar verzoekende partij meent dat het CGVS onvoldoende aangeeft waarop de beslissing tot het niet toekennen van subsidiaire bescherming gebaseerd wordt gaat hij voorbij aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing waarin zowel werd nagegaan of er in hoofde van verzoekende partij zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, welke bestaat uit doodstraf of executie a) of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of straffen b) of dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld c).

2.6. Verzoeker blijft bij de feiten doch toont de waarachtigheid ervan niet aan. De Raad moet ten dezen immers oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Het volstaat niet zelf overtuigd te zijn van een voorgehouden vervolging of deze als zodanig te poneren; verzoekende partij dient deze ook geloofwaardig te maken middels haar eigen verklaringen, objectieve informatie en desgevallend documenten. In deze stelt de Raad vast dat verzoekende partij nalaat alle elementaire gegevens aan te brengen die haar asielrelaas kunnen staven en haar verklaringen incoherent zijn. Immers indien verzoeker vele buitenlandse contacten had dan licht hij niet toe waarom deze niet op de hoogte zijn van zijn problemen. Ook verklaart verzoeker dat hij alles moest verkopen maar dat hij toch zijn familie nooit heeft ingelicht terwijl kan verwacht worden dat verzoekers familie zich vragen stelt over de redenen waarom hij alles

verkocht. Integendeel uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zeer actief bleef als artiest, galerijen had en ook internationaal reisde. Dat verzoeker alles moest verkopen en afgeven aan *gangs* is niet aannemelijk. Ten slotte kan uit zijn CGVS-gehoor blijken dat zijn familie geheel onwetend is over zijn problemen en zelf geen problemen had met deze bendes of *gangs*. Aangezien verzoeker verklaart dat de eerste contacten met deze bendes reeds in 2006 plaatsvonden en dus over een lange periode lopen kan bezwaarlijk geloof worden gehecht aan een aanhoudende en ernstige vervolging die tezelfdertijd discreet zou zijn en niet opgemerkt wordt. Voorts blijkt uit het gehoor dat verzoeker over de gelden die hij aan de bendes moest afdragen uiteenlopend en vaag is. Zo verklaart verzoeker eerst dat hij “3 000 dollar betaalde, soms 16 000 Haitiaans geld”, en later in het CGVS-gehoor wordt dit ongeveer 16 000 dollar. Minstens had verzoeker hierover concrete verklaringen moeten afleggen. Ten slotte kan met de commissaris-generaal vastgesteld worden dat verzoeker - in zoverre zijn asielrelaas geloofwaardig zou zijn, *quod non* - geen ernstige pogingen heeft gedaan om bescherming te zoeken in Haïti zelf. Indien de commissaris-generaal zich ervan bewust is dat “*de Haïtiaanse politie inderdaad problemen kent van corruptie en inefficiëntie*”, dan kan hieruit niet afgeleid worden dat er straffeloosheid heerst in Haïti en de politie geheel onbekwaam is of nooit optreedt. Het is aan verzoeker om aan te tonen dat hij geen bescherming kan krijgen indien dit nodig zou geweest zijn. Verzoeker blijft hierbij in gebreke.

In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en verwijst naar de corruptie en de macht van de bendes en drugshandelaars in Haïti, dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict. Volgens het Hof van Justitie (HvJ, Diakité, 30 januari 2014) wordt onder een “binnenlands gewapend conflict” de toestand begrepen “*wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld.*” Verzoeker voert immers geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch weerlegt hij op dit punt de conclusie van de bestreden beslissing.

2.7. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

#### Besluit

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK